

Felhasznált irodalom. A 70 éves Mözsi Szabó István kiállítása. (Katalógus). Szekszárd, 1997; A 75 éves Mözsi Szabó István jubileumi kiállítása. (Katalógus). Szekszárd, 2002; *Pogány Gábor–Dr. Szij Rezső–Tasnádi Attila: Művészletrajzok. Kortárs magyar képzőművészek.* Bp., é. n. 199.; Polgármustra. 150 szekszárdi arcképvázlat. Szerk.: *Szepesi László–Wessely Gábor.* Szekszárd, 2012. 61–62.; *Sas Erzsébet: Kávéházi randevúk.* Szekszárd, 2007. 297–299.; *Szabó Ernő: Bor, ecset és fakanál.* Szekszárd, 2002. 26–27.; *Szekeres Zsuzsanna: Iskola a Sárköz szívében. A decsi iskola története 1561-től 2006-ig.* Szekszárd, 2007; Szekszárdi tárlat '74. A Tolna megyében élő és elszármazott képzőművészek közös kiállítása. (Katalógus). Szekszárd, 1974; Szekszárdi tárlat '76. A Tolna megyében élő és elszármazott művészek közös kiállítása. (Katalógus). Szekszárd, 1976; Születésnapodra. Szerk.: *Mözsi Szabó Istvánné–Rühl Gizella.* Szekszárd, 2016; *Wessely Gábor: Polgárpartyan.* 20 arc, 200 kérdés, 2000-ben. Tolna, 2000. 27–29.

Emlékezés dr. Simor Ferencnére

2019. október 24-én eltávozott közülünk súlyos, hosszan tartó betegség után dr. Simor Ferencné, született Bokody Éva tagtársunk, a Baranya Honismereti Egyesület volt vezetőségi tagja. Szeretett Éva néninket, Évát nagy részvéttel, a gyászszertartáson megszámlálhatatlan résztvevővel temettük el 2019. november 6-án a siklósi temetőben. A szertartást Cains-Lengyel Henriett evangélikus lelkész végezte, akinek a hozzájárulásával – néhány kiegészítéssel – idézem dr. Simor Ferencné életút ismertetőjét.

Budapesten, 1930. december 14-én született. Édesapja, Bokody Gyula gépészmérnök volt, aki éveken át főmérnökként vezette az ajkai erőművet. Édesanyja, Székely Ilona felsőfokú iparművészeti iskolát végzett, aki feleségként, családayaként is alkotó ember maradt.

Dr. Simor Ferencné

Bátyjának az 1945-ös székesfehérvári harcok folyamán történt elvesztése után, a családját ért sorozatos tragédiák következtében ő maga – 14 éves gyermeklánycént – egyszerre vált felelős felnőtté, édesanyja legfőbb támaszává, egyben húgának is gyámolítójává.

Tanulmányait a Maglódi úti Mezőgazdasági Középiszkola elvégzése után a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen folytatta. Itt szerzett agrármérnöki diplomát. Egyik nagy példaképe Tessedik Sámuel evangélikus lelkész és mezőgazdász, korának kimagasló egyénisége volt. Az ő mentalitását átveve a „*tanítva segíteni*” szándék vezérelte mindenkor. Egész életpályája e cél felé irányult. Hivatása mellett párvalasztása is vidékre vonzotta a főváros helyett. 1956-ban kötött házasságot dr. Simor Ferenc állatorvossal. Házasságukból 4 gyermek született. A pályakezdés mohácsi-szigeti éveitől 1961-ben kerültek Siklóásra, s itt vert gyökeret az életük. Itt bontakozott ki az ő tehetsége is, s mutatkozott meg elszántsága, páratlan munkabírása, a válsztott ügy iránti elkötelezettsége.

Időközben kitűnt a néprajz iránti érdeklődése, fogékonysága is. Az 1970-es évek elején aktív gyűjtőmunkához látott. Felismerte, hogy a Drávaszög néprajzi vonatkozásban szinte fehér folt, ellentétben az Ormánsággal. Ez készítette őt arra, hogy megismerje és megismeresse e jelentős néprajzi tájat, a Külső-Drávaszöveget, amelynek Siklós a központja. A gyűjtés legfontosabb célja a néprajzi értékek közkinccsé tétele volt; hogy ebben a népcsoportban élők meglássák saját értékeiket egy kis múzeumban összegyűjtve, ezzel is segítve őket önbecsülésükben, a helyes önértékelésben. Ennek szolgálatában munkálkodott mindvégig fáradhatatlanul férjével és lányával együtt, aminek eredményeként jött létre a Nagytótfalui Tájház, ami kiállítások, falunapok, nemzeti ünnepek, kézművestáborok kedvelt színhelye lett. A 23 éven át tartott, általa szervezett kézműves nyári táborok során volt olyan év, hogy 75 fiatal is tanulta a szövést, nemezelést, fafaragást, és mindezek mellett naponta néprajzi előadásokat is hallhattak tőle.

Kutatásai során a Drávaszög néprajzát, főként szövekkultúráját próbálta megismerni, megismertetni, és erről egy országos díjjal elismert tanulmányt is megjelentetett. Társ-szerzőként *Baranya konyhája* címen megjelent könyvben a magyar konyha részt írta meg.

Munkásságát 2008-ban *A Magyar Kultúra Lovagja* címmel is elismerték. Hosszú időn keresztül aktív tagja, majd vezetőségi tagja volt a Baranya Honismereti Egyesületnek. Ezenkívül tagja volt még a Siklósi Vár- és Múzeumbaráti Körnek, a Pulszky Társaságnak, a Magyar Néprajzi Társaságnak és a Magyarországi Tájházak Szövetségének. Egyházi vonalon pedig egyik motorja, mozdatója volt a siklósi evangélikus gyülekezet életének. Egy időszakon keresztül tagja volt az Evangélikus Egyház Zsinatának. Ő mint evangélikus val-lású békítette össze a nagytótfalusi reformátusokat a katolikusokkal, és ezáltal vált lehető-vé, hogy a református templomban a katolikus vallásúak is megtarthassák szentmiséjüket.

Családi élete is példás volt. Áldás és ajándék, ahogy a gyászértésítésén is olvashattuk. Példát nyújtott mindazoknak, akik hosszabb-rövidebb ideig részesei lehettek életének.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Budai Györgyné

Aki mindig az igazságot kereste

Id. Gyüszí László (1929–2019)

Életének 90. esztendejében, 2019. december 19-én elhunyt Tatabánya és Komárom-Esz-tergom megye egyik jelentős helytörténésze, id. Gyüszí László. Úgy távozott el közülünk, ahogy egész életét élte, szinte észrevétlenül, csendben, ugyanakkor mégis jelentős nyomot hagyva maga után.

Közel ötvenesztendő ismeretség kötött össze bennünket, de csak itt és most, az életének főbb állomásait jelző tényeket összegyűjtve derült ki számomra is, hogy milyen, esemé-nyekben gazdag életút állt mögötte. Életem egy egészen korai szakaszában találkoztunk, ugyanis felesége és az én édesanyám egy munkahelyen dolgozott. Évtizedeken át egy kör-nyéken laktunk, garázsaink is egymás közelében voltak, sőt, közel harminc éven át a tőle „örökölt” íróasztalon készítettem el először iskolai feladataimat, majd pedig írtam meg első helytörténeti munkáimat. Az elmúlt években is számtalanszor találkoztunk, de számomra